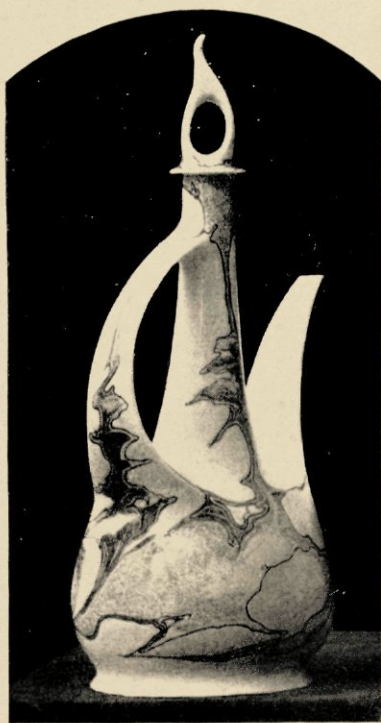

Rozenburger Porselein.

ger kopjes, kleine werkstukken als zij zijn van een bouwmeester. Zij hebben ook geen aangeplakte oortjes, geen plantachtige, takvormige breekbaarheden, op een willekeurige plaats tot hun eigen verbazing ergens vastgekleefd, zóó weinig in overeenstemming met het porseleinen vaatwerk dat dit, als het voetje maar heel netjes afknapt (want afknappen doet het altijd) niet eens geschonden schijnt.

Waar Rozenburger porselein een oor heeft, is het stevig, gemaakt om een last aan op te pakken, niet aangelijmd als iets dat vergeten kon worden, maar voortgekomen uit den vorm, opgegroeid uit de lijnen, één met het lichaam, zooals het gevest dat is met het zwaard.

Een Rozenburger kopje kan zijn oor niet verliezen, want als het oor zou breken, zou het overige niets dan een scherf zijn.

Zoo, als iets eigens, kwam het Rozenburger porselein op de Parijsche tentoonstelling. Het stond ergens achteraf, zooals Nederlandsche voortbrengselen gewoonlijk staan.

In het eerst werd het niet opgemerkt. Toen kwamen er een paar voorbijgangers die verstand van dit soort werk hadden. Zij brachten anderen naar het afgelegen hoekje en — heel de voorraad werd verkocht en

met heel zijn wezen, in duidelijke onwrikbaarheid, zoodat het op zijn schofeltje rust, in volkomen veiligheid, bestand tegen een duw of een schok, zonder kans van tuimelen.

En staan doen zij, de Rozenburger

nog een tweede en een derde bezending bovendien, op een paar stuks na.

Dit kan gelden voor een bewijs, dat het Rozenburger porselein in den smaak valt, ook bij de menschen die het betalen kunnen.

Voor den verkooper is het genoegelijk, de tastbare bewijzen te zien, dat de waar die hij ter markt brengt gewild is.

Den maker, die in elk van zijn voortbrengselen een deel van zijn eigen ik ziet, is het niet onverschillig in welke handen de kinderen van zijn arbeid overgaan. Hem is het streelend te weten, dat lieden, die gewoon zijn zich alleen datgene aan te schaffen, wat tot het beste gerekend wordt, hun keuze bepaalden op zijn werk.

Op de lijsten van den verkoop ter Parijzer tentoonstelling prijkt menige naam, die den Rozenburgers in de ooren moet klinken, als handeklap den tooneelkunstenaar.

Maar wat voor de fabriek wel het allerhoogste kon we-

zen, is de waardeering te ondervinden van hen, die gerekend kunnen worden uit-

spraak te doen in het allerhoogste resort; die, onafhankelijk van modegril of plotseling opgekomen kooplust, zich alleen laten leiden door degelijke kennis en door een smaak

verfijnd in den

dagelijkschen omgang met het schoonste en het beste, waaraan zij tot leering der volken en der geslachten hun arbeid wijden.

En dat allerhoogste, beter dan „une bonne presse,” dan hooge bekroningen of ambtelijke eerbewijzen, was voor Rozenburg weggelegd.

Het nieuwe porselein werd niet alleen verspreid in de woningen der hooggeplaatsten, der rijken, der kunstliefhebbers, maar ook

